

Elmélybeszámoló

Többször kerültem abba a helyzetbe, hogy elmélybeszámolót készítsek, és egy szóadszorra is nehéz. Nehéz, mert gondolatok tömege, elmélyez sokasága telít el.

Deutschlandról volt egy képem, elképzelttem hogy milyen. München környékén már jártam, de mégsem érthettem meg ezalatt a rövid periódus alatt, hogy milyen is valójában ez az ország.

A két hónapos kinttartózkodásom alatt sikerült megismernem az ottani kultúrát, temperamentumot, hozzáállást.

Valódtam saját magamban, mert a németről egy sokkal rosszabb képet állítottam fel. Viharoként vonult át rajtam az a fajta felismerés, mely rádöbbsentett, hogy felreismertem őket.

Azt mondom, hogy azon elmélyez melyeket Mecklenburgban szerstem, gondolataimból sem a jelen, sem a jövő nem fogja kirostálni.

A kintzás májusban fűrésztő volt, ezután egy egyhites felkészítő kövélkezett, ahol két vendes embert ismerhettim meg Edda és Heiko személyében, akik szellemi fejlődésüknek nem állítottak gátat.

Ezután Fententhalba kerültünk, ahol két hónapos gyakorlatunkat fogjuk tölteni. Új emberek, új arcok fogadtak bennünket. Itt fogjuk felhívni a figyelmüket az emberben, de belátn az ellenkezőjét váltotta ki. Az új, a más megismerése. És ekkor még gondolni sem mertük, hogy ebből az ismeretlen közösgből, milyen nehéz lesz majd kiúlni, elköpönni. Eh, ki nem az elvesztettünk táborát szelésztem, töretlenül elkezdtem ismerkedni, hajtott az ismeretlen, a bizonytalan.

Mesterünk személyében (Burchard Dyck), egy különleges embert ismerhettünk meg, ki tudásával, emberéhez való viszonyulásával bebizonyította, hogy van helge ebben a számban. (Nem vagyok el fogult, ez az igazság)

A szállásunk Dargun mellett, Barkin (egy kis falu) volt, ahol Petra és Dirk Wortmann fogadott bennünket. Magyar kötődésük miatt, kimondottan kedvelték a magyarokat, emiatt is alakulhatott ki véleményem szerint, egyfajta családi viszony. Bármilyen problémánk volt azonnal segítettek - ha éppen kellett, ha hozzájáró, akár lelki segítség, mindig számíthatunk rájuk.

Feladataink nem voltak túlságosan megterhelők, a feladataink hasonlóak voltak mint a nyári periódusban Magyarországon. Fűnyírás, felvetelés, leszűrés, sövénynyírás, ritkítás, kiülő-fa jelölés, tıra-

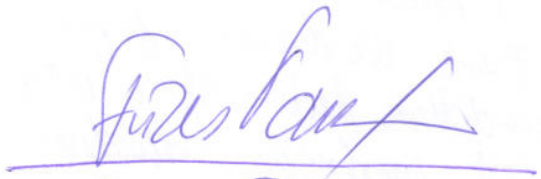
út tisztításra. A munkaidő rugalmas volt. 7 vagy 8 órásan kezdtem.
Reggeli, utána ebédig munka, majd ebéd, és folytattuk tovább. A sza-
badidővel mi gazdálkodtunk, munka után lehetőségünk volt vásárlásra.
Kirándulásokból sem volt hiány, (bivalyrezervátum, magiszemle, fái-
mú, más erdei szetek, Dánia, Balti-tenger.) Ezen programok bemutatták
a nyugati struktúrákat, ~~egy~~ új technológiákat.

Ezek a kirándulások megszépítették az ott töltött hónapokat, és
ami a legfontosabb, nem vették el a szabadságérzetünket.

Azon gondolkodtam, hogy ^{ennyi} pozitív dolog után, valami negatív dol-
got is kellene írnom. Ez az ami rehez. Talán számomra negatív volt,
hogy ennél a programnak a keretében csak 2 hónapot tölthettünk
el Mecklenburg Vorpommernben.

Szerencsémre Fortuna is a kezembe fogadott, és elhitttem egy
szobrot, melyet sosem felejték el. A gyűjteményem egy központi da-
rabja lesz.

Ez a két hónap nem csak szellemi, hanem testi és lelki fej-
lődéshez is hozzájárul, és maradandót alkot.
Köszönöm a lehetőséget, és Barán Dánia, és Selles Szabellának
segítségét.

Füzess Tamás

Csurgó, 2010. 08. 27.